

k označování svého zboží s předpokladem, že nabytí jména, případně firmy, stalo se po právu a nikoli obmyslně za účelem klamavým. Soud pak neporovnával toliko etikety soukromé žalobkyně s etiketami obžalované, nýbrž přihlížel především k ochranné známce soukromé žalobkyně, bezvadně zjistiv, jak bylo již uvedeno, v čem tato složená známka záleží a která její část převládá v dojmu a paměti obyčejného kupce. Řešení otázky, zda se obžalovaná užívajícími etiketami dopustila trestného zásahu do známkového práva soukromé žalobkyně, přísluší jedině soudu. Proto právem pominul soud důkazy nabízené obžalovanou o tom, že pozdější etikety soukromé žalobkyně neodpovídaly již chráněnému obrázku a nejsou pro soukromou žalobkyni chráněny. Řízení není pak neúplné ani, pokud jde o otázku, zda obžalovaná věděla, že známka je pro soukromou žalobkyni chráněna. Soud odůvodnil své přesvědčení, proč obhajobě obžalované v tomto směru neuvěřil. Tento závěr soudu je tím více ospravedlněn, když stěžovatelka vůbec nenapadá zjištění soudu, že obžalovaná sama udala, že v roce 1932 věděla, že soukromá žalobkyně proti ní zakročila i pro zásah do známkového práva, že došlo k výkonu prozatímního opatření proti ní, že však přes to nechala prodávati a sama prodávala zboží opatřené uvedenými etiketami, totiž kosmetické výrobky, t. j. stejné zboží jako soukromá žalobkyně.

Čís. 5677.

Pouhé hlášení smyšlené krádeže četnictvu je toliko přípravným jednáním k podvodu na pojišťovně, není-li zjištěno, že oklamání četnictva směřovalo nebo vůbec mohlo směřovati k nějakému jednání, jež mělo poškoditi pojišťovnu.

(Rozh. ze dne 17. září 1936, Zm I 374/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného K. Š. do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 24. února 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu, zrušil rozsudek v odpor vzatý co do stěžovatele jako zmatečný a vrátil věc témuž soudu nalézacímu, by v rozsahu zrušení o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti obžalovaného K. Š. nelze upříti oprávnění, pokud, dovozujíc nedostatek podvodného úmyslu, poukazuje k tomu, že tento obžalovaný podle zjištění napadeného rozsudku pojišťovně, u níž byl proti krádeži pojištěn, krádež vůbec neohlásil, a tudíž zřejmým poukazem namítá, že jeho vnější počínání, vedené zmíněným zlým úmyslem, nepřestoupilo dosud meze pouhého přípravného jednání (§ 281, č. 9 a) tr. ř.). Podvodu se podle § 197 tr. z. dopouští, kdo listivým předstíráním nebo jednáním uvede někoho v omyl, jímž tento, nebo jiná osoba

má utrpěti škodu na svém majetku nebo na svých právech. Při tom je podvod dokonán již pouhým uvedením v omyl, aniž je třeba, aby nastala škoda. Nepodaří-li se pachateli uvedení v omyl, jde o pokus podvodu. Tento vyžaduje proto, aby se pachatel lstivým předstíráním nebo jednáním pokusil uvést druhého v omyl. V souzeném případě soud zjistil, že obžalovaný K. Š. pojišťovně, u níž byl pojištěn, krádež vůbec nehlásil, tudíž o náhradu se u ní neucházel. Podle ustanovení § 197 tr. z. nemusí ovšem osoba, kterou pachatel uvádí v omyl, býti totožná s osobou, která má utrpěti škodu, a napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný K. Š. oznámil proti pravdě četnictvu, že mu byly odcizeny kůže za 3.900 Kč, uznává obžalovaného K. Š. vinným, že jednal v úmyslu uvést lstivým předstíráním a jednáním v omyl četnictvo a pojišťovnu. I tak je však odsuzující výrok právně mylný, protože při podvodu musí zamýšlená škoda vzniknouti z jednání oklamané osoby, k němuž ji pachatel přiměl lstivým předstíráním nebo jednáním, a to buď této osobě samé, nebo osobě třetí. V souzeném případě však nebylo rozsudkem zjištěno, ani nevyšlo na jevo ze spisu, že oklamání četnictva směřovalo a vůbec mohlo směřovati k nějakému jednání, jež mělo poškoditi pojišťovnu. Kdyby byl obžalovaný K. Š. snad hlásil udánlivou krádež na př. místnímu zástupci pojišťovny a pod., mohlo by jíti o uvedení v omyl, jímž měla pojišťovna utrpěti škodu. Pouhé hlášení udánlivé krádeže četnictvu nepřestupovalo by však ještě meze přípravného jednání, které je beztrestné. Odsuzujícím výrokem pro pokus podvodu porušen byl proto zákon v otázce, zda zjištěné jednání obžalovaného K. Š. je zločinem, resp. trestným činem před soud příslušejícím.

Zmateční stížnosti obžalovaného K. Š. bylo proto vyhověno a napadený rozsudek zrušen. Ovšem zrušovací soud nemohl rozhodnouti ve věci samé, poněvadž nalézací soud, vycházeje z uvedeného mylného právního hlediska, že stačí uvedení v omyl četnictva, se výslovně nezabýval otázkou, zda obžalovaný K. Š. skutečně nehlásil pojišťovně udánlivou krádež (podle trestního oznámení doznali o b a obžalovaní četnictvu, že oznámili již pojišťovnám, že byli okradeni). Na nalézacím soudu bude, aby, neshledá-li v jednání obžalovaného K. Š. skutkovou podstatu zločinu nedokonaného podvodu, posuzoval je s hlediska přestupku podle §§ 205, 461 tr. z. (křivá výpověď před četnictvem).

Čís. 5678.

K výkladu pojmu »věci svěřené« podle § 183 tr. zák.

Členské příspěvky, odvedené důvěrníku členy dělnického svazu za vydané jim organizační známky, jsou věcí jemu svěřenou; trpěl-li svaz, aby důvěrník vydával organizační známky i bez zaplacení členských příspěvků, bylo tím jen rozšířeno jeho disposiční právo co do podmínek, za nichž směl známky členům vydávati, nelze však z toho dovozovati zánik jeho povinnosti odvésti dodatečně přijaté příspěvky svazu; tato